

Piros terített betli

Az **Eörsi** – Lázár kontra – **Eörsi** rekontra ultipartinak szeretnék új fordulatot adni a címben bementett játszmával, aminek – mint közismert – az a lényege, hogy a bementő nem kíván útni. En sem. Sem lapjaimmal, sem szavaimmal...

Minthogy rekontrájával **Eörsi István** e lap november 27-i számában a magyar értelmiség túlnyomó többségével szemben érzett undorának adva hangot, egyben azt is diagnosztizálta, hogy Lázár Istvánnak – úgy mond – nincs humora, jómagam kérem az urakat, hogy a kedvemért menjenek bele az alábbi villámtréfába – és mosolyogjanak. Ne egymásra, mert tudom, hogy az egyelőre nem megy, hanem rajtam. Belemegyek: akár röhöghetnek is.

Azt a játékos jelenetet ajánlom eljátszásra **Eörsi Istvánnak**, hogy miután az Andrej Vinszkij jogtudományi díjjal kitüntetett Zétényi-Takács törvényalkotó különítmény teljes sikerrel járt, erőfeszítéseik nyomán újabb törvények is születtek, s ennek eredményeként **Eörsi** és jómagam hazaárulásért megkaptuk a magunkét, már nem egészen fiatal korunkra való tekintettel szemet osztályozunk Dorogon. Én ügyesebb vagyok e munka közben, mert 1952-ben – diákként – telente kijártam két barátommal a Józsefvárosi pályaudvarra vagont kirakni. Még nem tudtam, hogy eközben **Eörsi** már minden idegszálával azon dolgozik, hogy hozzásegítse a szégyentelenül ma is mesterének vallott judeoplutokrata

bolszvista Lukács Györgyöt a magyar értelmiség teljes szellemi gyarmatosításához. Jómagam csak két évvel később kerültem ennek a hírhedett kalandornak a befolyása alá, amikor bekéredzkedtem szemináriumára. Másfelől ezen a dorogi büntetés-végrehajtási munkahelyen **Eörsi** nekem azzal segít, hogy megtanít néhány fogásra a smaszserokkal való érintkezés tudományában. Én tudniillik – vele ellentétben – 1956 után nem ültem, hanem – rövid tétovázás után – kollaborálni kezdtem.

Már másfél éve lapátolunk, amikor **Eörsi** nekem is megengedi, hogy vasárnap délutánonként, két lépésnél mögöttem haladva belehallgassak a tábor citoyen-jelöltjeinek tartott előadásába, melynek címe: A különbség a Kardos György által kiutalt előleg és az előleg között, melyet nekem utalt ki.

Megjegyzendő, hogy a tábor őrsége tud erről az **Eörsi**-szemináriumról és nem üldözi, csak annyit köt ki, hogy Lukács esztétikájának első kötetén kívül Csurka politikai esszékötetét is kötelesek vagyunk olvasni. Ingyenes példányt is kioszt, melyet a benne lévő pecsét szerint a Nemzetvelési Szék finanszíroz.

A szerencsés véletlennek köszönhetően ez az **Eörsi**-szeminárium, mely persze végül is mesze túlmutatott a címben megadott miniatűr feladványon, pontosan egy héttel büntetésünk lejárta előtt citoyen-avatással véget ér. Jómagam ugyan a nekem is felajánlott

minősítést elhárítom, mert a Nemzeti Számunkérő Szék által mélyen leszállított büntetés-időtartama nem bizonyult elegendőnek a katarzishoz, nem tudtam (igazából nem is akartam) túllépni önmagamon, de azért a látogatási jegyet köszönettel elfogadom az **Eörsi** nevét már életében felvevő Neopofosz-rendezvényekre.

*

Utóirat: **Eörsi István** – általam végtelenül nagyra becsült módon – ma is szocialistának vallja magát. Bármilyen legyen is ennek konkrét tartalma 1991-ben, abban biztos vagyok, hogy egy szocialista szerint az emberiség és benne a magyarság történelme nem ért véget azon a napon, amikor néhány szovjet politikus kétségbeesett reformkísérleteinek kudarca és e kudarc egyik melléktermékeként a kelet-közép-európai csőd apokaliptikus veszélyeket idéz fel. Milyen logika vezetheti ezt a szocialista férfit, amikor a küzdelmet az általa pontosan érzékelt veszélyeztetőkkel szemben úgy és azzal véli felvehetőnek, hogy potenciális táborlakó társait pocskondiázza?

Eörsi úr, kérem! Biztos értesülésem van arról, hogy Dénes képviselő úr mértékadó véleménye szerint illetékes körökben az égvilágon semmi különbséget nem látnak Ön és Vitányi, Ön és Lázár között. Hamarosan várható, hogy ezt hivatalosan is közléstessik.

Hajdú János